

РЕШЕНИЕ

№ 4497

гр. София, 03.07.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 07.06.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **1414** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис 1, представлявано от управителя Георги Й. С., срещу Заповед № 0185906/17.01.2018г. на директора на Дирекция „Контрол“ в Териториална дирекция на НАП – С., с която на дружеството е наложена принудителна административна мярка „запечатване на обект“ – магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван към момента на проверката от жалбоподателя, и забрана за достъп до него за срок от 14 дни, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 187, ал. 1 ЗДДС.

В жалбата се сочи, че заповедта е незаконосъобразна, издадена при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Жалбоподателя излага, че е налице несъответствие в изложените факти по отношение на артикула, за който се твърди, че не издаден касов бон, а именно: на стр. 2 от заповедта е посочена стойност на артикула -170 лв., докато в П. -12 лв. На следващо място, твърди липсата на мотиви по отношение на срока за който се прилагала, което било в разрез на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Моли съда да постанови решение, с което обжалваният акт да бъде отменен, като незаконосъобразен. В съдебно заседание се представлява от адв. Б., която поддържа жалбата. Претендира разноски.

Ответникът - Директорът на дирекция „Контрол“ при ТД на НАП –С., чрез

процесуалния си представител юрк. Г. оспорва жалбата като неоснователна. Моли издадената заповед за налагане на принудителна административна мярка да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Съдът, след като се запозна с жалбата и след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

На 11.01.2018г., в 16:00 часа е извършена оперативна проверка на търговски обект – магазин № 4, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван към момента на проверката от [фирма], ЕИК[ЕИК]. Преди легитимацията на проверяващите в обекта е извършена е контролна покупка на 1 бр. термо-паста, на стойност 12.00 лв., заплатена в брой от Г. Д.- ИП в ТД на НАП, като плащането е прието за сметка на [фирма], ЕИК[ЕИК], за която покупка не е издаден фискален касов бон от регистрираното в обекта и работещо фискално устройство модел „Д. П. S-kl“ с ИН на ФУ DY 306244 и ФП № 36393644. След легитимирането на на органите по приходите от фискалното устройство е отпечатан ДФО № 002954/11.01.2018г. За резултатите от извършената проверка бил съставен протокол за извършена проверка № 0316969 от 11.01.2018г., а за установеното нарушение АУАН сер. АА № 0185906 от 11.01.2018г. Издадена е процесната заповед, с която на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка „запечатване на търговския обект“ – магазин № 4, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма], ЕИК[ЕИК] и „забрана за достъп до него за срок от четиринадесет дни“, на основание чл.187, ал.1 от ЗДДС. Заповедта е връчена на управителя К. К. на 24.01.2018г.

В указания от съда срок жалбоподателят е предоставил подробни писмени бележки.

При тази фактическа обстановка съдът направи следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и следователно – легитимирано да я обжалва.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният акт е издаден в хипотезата на делегиране на правомощия – чл.186, ал.3 ЗДДС и Заповед № ЗЦУ-1657/ 29.12.2016г. на изпълнителния директор на НАП и следователно изхожда от компетентен по материя орган. Съдът не установява допуснати в рамките на административното производство нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществениите. Заповедта е постановена в предписаната от закона форма и в съответствие с материалноправните норми и целта на закона.

Според чл.186, ал.1, б.„а“ от ЗДДС, на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се налага принудителната административна мярка (ПАМ) запечатване на обект за срок до 30 дни. Посочената разпоредба обвързва императивно органите по приходите със задължение да прилагат посочената ПАМ във всеки случай на установено от тяхна страна нарушение на реда или начина за издаване на съответен документ за продажба. Съгласно чл. 118, ал. 1 ЗДДС, всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство

/фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Редът и начинът за издаване на фискална касова бележка (фискален бон) е установен в Наредба № Н-18/2006г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредба № Н-18). Съгласно чл. 25, ал.1, т. 1 от Наредба № Н-18, задължително се издава фискална касова бележка за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод. Фискалната касова бележка се издава при извършване на плащането, като едновременно с получаване на плащането на клиента се предоставя издадената фискална касова бележка (чл. 25, ал. 3 от Наредбата).

В конкретния случай безспорно се установява по делото, че за извършената контролна покупка- 1 бр. термо-паста, на стойност 12.00 лв. в стопанисвания от жалбоподателя търговски обект не е издадена фискална касова бележка. Не се спори и че в търговския обект е инсталирано и регистрирано касово фискално устройство модел „Д. П. S-kl“ с ИН на ФУ DY 306244 и ФП № 36393644. Издаването на фискална касова бележка за извършените покупка и плащане в брой е било дължимо, но това не е сторено. Следователно, налице е неизпълнение от страна на жалбоподателя на задължението по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС за регистриране и отчитане на извършена в стопанисвания от него обект продажба чрез издаване на фискална касова бележка, което обуславя наличие на материалните предпоставки за прилагане на ПАМ - запечатване на обекта по чл.186, ал.1, б.„а“ от ЗДДС . При наличие на предпоставките на чл. 186, ал. 1 ЗДДС, органът е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. На административния орган не е предоставена възможността да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи. Единствената преценка, която административният орган е оправомощен да извърши, е по отношение срока на принудителната административна мярка. В конкретния случай такава преценка е била направена и подробно аргументирана от административния орган с мотиви, които съдът намира за достатъчни за формиране на извод относно спазване изискванията на съразмерност, приложими при упражняването на оперативна самостоятелност, а възраженията в жалбата тази насока са неоснователни. Анализираният по-горе правни норми установяват императивни правила за поведение на правните субекти, приложими непрекъснато в тяхната дейност, които правила не могат да бъдат дерогирани от съображения за ниска стойност на покупката или липсата на налагани до момента санкции по повод търговската дейност на дружеството. Ето защото съдът приема, че са налице материалноправните предпоставки на чл.186, ал.3 във вр. ал.1, т.1, б.„а“ ЗДДС за издаване на оспорената заповед.

С нея е постановена и забрана за достъп до обекта за срок до 14 дни. Нормативен източник на тази забрана е разпоредбата на чл.187, ал.1 ЗДДС. Същината на въведеното с нея ограничение в правната сфера на адресата е различно от тази на ПАМ по чл.186, ал.1, т.1, б.„а“ ЗДДС, което я определя като отделен вид мярка. Изискването за кумулативното ѝ налагане със запечатването на търговския обект сочи на тъждество на предпоставките с тези по чл.186, ал.1 ЗДДС. Както бе посочено, тези материалноправни предпоставки са налице.

Принудителната административна мярка е наложена с превантивна цел - това е ясно посочено в мотивите на акта – наложената мярка цели постигне на промяна в начина на извършване на дейността в конкретния търговски обект, като прекият резултат е правилно отчитане на дейността, а индиректният - недопускане вреда за фиска. В случая се касае за законоустановена цел, тъй като нормата на чл.22 ЗАНН предвижда налагане на принудителни административни мерки за предотвратяването на административни нарушения. Уредената в чл.186, ал.1, т.1, б.,а“ ЗДДС принудителна административна мярка „запечатване на обект“ е насочена към постигане именно на такава превантивна цел, доколкото към момента на постановяването ѝ дружеството не е преустановило дейността си в търговския обект, т. е. съществува възможност за извършването и на друго нарушение, свързано с неиздаване на документ за извършено плащане.

Несъстоятелни са възраженията на жалбоподателя относно соченото несъответствие в посочване на стойността на закупения при „контролната покупка“ артикул – термопаста. Действително на стр. 2 от заповедта е посочена сума в размер на 170 лв., но с оглед посочването на сумата от 12 лв., както в останалата част от заповедта, така и в АУАН и П., съставянето им в присъствието на управителя на дружеството, съда приема за допусната техническа грешка при изписването на сумата. Горните обстоятелства изключват твърденията на жалбоподателя, че не ясно какво твърди наказващия орган и каква всъщност е сумата. Правото му на защита не е нарушено и настоящия състав приема, че не е налице съществено процесуално нарушение.

Крайният извод на съда е, че оспореният индивидуален административен акт отговаря на изискванията за законосъобразност, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора и своевременно заявеното искане само администрацията има право на разноски. На основание чл.143, ал.3 от АПК и чл.78, ал.8 от ГПК, вр. с чл. 144 АПК, вр. с чл.37 от Закона за правната помощ и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, на ответника, с оглед обема и качеството на процесуалната защита следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис 1, представлявано от управителя Г. Й. С., срещу Заповед № 0185906/17.01.2018г. на директора на Дирекция „Контрол“ в Териториална дирекция на НАП – С..

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], офис 1, представлявано от управителя Г. Й. С., да заплати на ТД на НАП С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано в 14-дневен срок от съобщението пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: